

LBRIS

We know
books

MICHAEL CONNELLY

LEGEA
INOCENȚEI

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

TWIN TOWERS

LUNI, 28 OCTOMBRIE

Fusese o zi bună pentru apărare. Scăpasem un om de acuzații. Transformasem acuzația de vătămare corporală într-un caz de autoapărare acolo, pe loc, în fața juraților. Presupusa victimă avea la rândul ei un istoric violent, pe care martorii, atât cei ai acuzației, cât și cei ai apărării, între care o fostă soție, erau pregătiți să-l dezvăluie la interogatoriu. I-am dat lovitura de grație când l-am chemat în boxa martorilor și i-am adresat un șir de întrebări care l-au scos din fire. Și-a pierdut cumpătul și m-a amenințat, mi-a zis că i-ar plăcea să ne vedem în stradă, doar noi doi.

– Ca să pretinzi că eu te-am atacat, cum ai făcut cu acuzatul aici de față? l-am întrebat.

Acuzarea a obiectat și judecătorul a admis obiecția. Însă asta a fost tot. Judecătorul a știut. Acuzarea a știut. Toată lumea din sala de judecată a știut. Am obținut verdictul „nevinovat“ în mai puțin de jumătate de oră de deliberări. Nu a fost cel mai rapid verdict pe care l-am obținut, dar a fost pe-aproape.

Printre avocații apărării e o tradiție să sărbătorești un verdict „nevinovat“, așa cum un jucător de golf sărbătorește o lovitură bună la club. Asta înseamnă să dai de băut. Eu am sărbătorit la Redwood, pe Second Street, aproape de centrul civic, un bar

frecventat de oameni de la trei tribunale. Redwood nu era cine știe ce local, dar era la îndemână. Petrecerea – adică băutura la discreție – a început devreme și s-a încheiat târziu, când Moira, barmanița tatuată, mi-a dat nota de plată. Să zicem că am plătit mai mult decât aveam să încasez de la clientul pe care abia îl eliberasem.

Parcasem undeva pe Broadway. M-am urcat la volan, am făcut stânga să ies din parcare și din nou stânga să intru pe Second Street. Am prins doar verde la semafor. Eram la jumătatea pasajului de sub Bunker Hill când am văzut luminile albastre reflectate în pereții verzi, murdari, ai tunelului. M-am uitat în oglindă și am văzut o mașină de poliție în spatele meu. Am semnalizat și am intrat pe banda întâi, să o las să treacă, dar mașina de poliție m-a urmat rămânând în spatele meu. Mi-am dat seama că agentul voia să opresc.

Am așteptat să ies din pasaj și am tras pe dreapta, pe Figueroa. Am oprit mașina și motorul și am coborât geamul. Am văzut în oglindă un polițist în uniformă venind spre mine. Era singur în mașină.

– Talonul, permisul și asigurarea mașinii, vă rog, mi-a cerut.

L-am privit. Pe ecuson scria Milton.

– Desigur, domnule polițist Milton, i-am răspuns. Dar îmi puteți spune de ce m-ați oprit? Știu că nu aveam viteză și nu am trecut pe roșu.

– Permisul, a repetat Milton. Talonul. Asigurarea.

– Presupun că îmi veți spune când considerați de cuviință. Permisul e în buzunar. Restul documentelor sunt în torpedou. Ce doriți să vă arăt mai întâi?

– Să începem cu permisul.

– În regulă.

Căutând în portmoneu să scot permisul, m-am întrebat dacă nu cumva Milton așteptase lângă Redwood să surprindă avocați

părăsind barul prea beți să conducă. Auzisem că făceau asta, pândeau în zilele cu verdict „nevinovat“ și ridicau avocații pentru diverse încălcări ale regulilor de circulație.

I-am întins lui Milton permisul, apoi am căutat în torpedou. În curând, avea toate documentele.

– Acum îmi spuneți despre ce e vorba? Știu sigur că n-am...

– Domnule, vă rog să coborâți din mașină, a spus Milton.

– Vorbiți serios?

– Vă rog, coborâți din mașină.

– Bine.

Am deschis ușa smucind-o, făcându-l pe Milton să se dea un pas înapoi, și am coborât.

– Dacă vreți să știți, am petrecut ultimele patru ore la Redwood, dar n-am pus gura pe alcool. Nu mai beau de cinci ani.

– Bravo! Mergeți în spatele mașinii.

– Sper că aveți camera pornită, căci o să fiți foarte stânjenit.

Am mers pe lângă Lincolnul meu până în spate și am oprit în lumina reflectoarelor mașinii de poliție.

– Vreți să merg în linie dreaptă? l-am întrebat. Să număr descrescător, să-mi ating vârful nasului cu degetul, ce vreți să fac? Sunt avocat, știu toate șmecheriile, iar asta e o prostie.

Milton m-a urmat în spatele mașinii. Era un tip suplu, înalt, alb cu părul tuns scurt. I-am văzut insigna și patru trese pe mânecă. Știam că se acorda câte una pentru fiecare cinci ani în serviciu, omul era veteran.

– Vedeti acum de ce v-am oprit? Vă lipsește plăcuța cu numărul de înmatriculare.

M-am uitat. Așa era.

– La naiba, am exclamat. Trebuie să fie vorba de o glumă proastă. Am sărbătorit – am câștigat un caz azi, am obținut eliberarea clientului meu. Pe plăcuța mea scrie ÎELIBEREZ și cineva s-o fi gândit că e o idee bună să o fure.

Încercam să-mi amintesc cine părăsise barul înaintea mea și cine ar fi făcut una ca asta. Daly, Mills, Bernardo... putea fi oricare dintre ei.

– Verificați în portbagaj, spuse Milton. Poate este acolo.

– Nu. Le trebuia cheia să o pună acolo, i-am răspuns. Voi da un telefon, să văd...

– Domnule, nu dați niciun telefon până nu terminăm aici.

– Asta e o prostie. Cunosc legea. Nu sunt reținut. Pot să dau un telefon.

M-am oprit să văd dacă Milton mă oprește. Am observat camera de filmat pe pieptul lui.

– Telefonul meu e în mașină, am spus.

Am pornit către portiera rămasă deschisă.

– Domnule, rămâneți pe loc, a strigat Milton în spatele meu.

M-am întors către el.

– Poftim?

A aprins o lanternă și a îndreptat fasciculul de lumină către pământ, în spatele mașinii.

– Acela e sânge? a întrebat.

M-am întors și am privit către asfaltul crăpat. Lanterna polițistului ilumina o pată de lichid sub bara de protecție a mașinii mele. Lichidul era maroniu închis în centru, cu marginile aproape translucide.

– Nu știu, i-am răspuns. Însă indiferent ce este, era deja acolo. Eu...

Tocmai atunci, din portbagaj a căzut pe asfalt o picătură proaspătă.

– Domnule, deschideți portbagajul, a spus Milton prinzând lanterna la locul ei, pe centura de la brâu.

Prin minte mi-au trecut cu repeziciune o mulțime de întrebări, începând cu ce o fi în portbagaj și dacă Milton avea motiv să-mi deschidă forțat portbagajul, în caz că refuzam.

O altă picătură de lichid – bănuiam acum că era vorba de un fluid corporal – a lovit asfaltul.

– Domnule polițist Milton, dați-mi amenda pentru lipsa plăcuței cu numărul de înmatriculare, i-am spus. Dar nu deschid portbagajul.

– În cazul acesta, sunt nevoit să vă arestez, a spus Milton. Măinile pe mașină!

– Să mă arestați? Pentru ce? Nu sunt...

Milton a venit spre mine, m-a răsucit și, m-a aplecat forțat peste portbagaj.

– Hei! Nu puteți...

Pe rând, mi-a adus brațele la spate și m-a încătușat. Apoi m-a apucat de guler și m-a tras către mașină.

– Sunteți arestat, a spus el.

– Pentru ce? Nu puteți...

– Pentru siguranța noastră, a amândurora, o să vă așez pe bancheta din spate a mașinii de poliție.

M-a apucat de cot și m-a condus către ușa din spate a mașinii. Și-a așezat mâna pe capul meu și m-a împins pe banchetă. Apoi s-a aplecat să îmi prindă centura de siguranță.

– Știți bine că nu puteți să-mi deschideți portbagajul, i-am spus. Nu aveți motive întemeiate. Nu știți sigur că e vorba de sânge și nici că se scurge din mașina mea. Poate am trecut cu mașina prin lichidul acela, ce-o fi.

Milton a ieșit din mașină și m-a privit.

– Sunt circumstanțe agravante, spuse el. Poate persoana din portbagaj are nevoie de ajutor.

A trântit ușa. S-a întors lângă Lincolnul meu și a studiat portbagajul căutând mecanismul de deschidere. Nu a găsit nimic, așa că a pornit spre scaunul șoferului să ia cheile.

A deschis portbagajul rămânând într-o parte, în caz că cineva țâșnea de-acolo cu un pistol în mână. Portbagajul s-a deschis și

becul din interior s-a aprins automat. Milton a aprins și lanterna. Se mișca dintr-o parte în alta ținându-și privirea și lumina permanent îndreptate asupra conținutului portbagajului. De unde eram așezat, pe bancheta din spate a mașinii de poliție, nu vedeam ce era în portbagaj, dar îmi dădeam seama după felul în care se purta Milton că era ceva acolo.

Milton și-a aplecat ușor capul pe umăr să vorbească în stație. Probabil cerea întăriri. Poate chiar o unitate de criminaliști. Nu trebuia să văd ce era în portbagaj ca să știu că Milton găsisse un cadavru.

2

DUMINICĂ, 1 DECEMBRIE

Edgar Quesada ședea lângă mine așteptând să termin de citit transcrierea procesului lui. Mă rugase să-i analizez dosarul, sperând să găsesc ceva care să-l ajute. Eram în Închisoarea Twin Towers din Los Angeles. Aici erau ținuți prizonierii în așteptarea procesului sau, în cazul lui Quesada, în așteptarea sentinței. Era prima duminică din decembrie și închisoarea era friguroasă. El avea haine groase pe sub salopetă.

Quesada era obișnuit cu închisoarea. Mai fusese închis și avea tatuajele care o dovedeau. Era membru la a treia generație în gruparea mafiotă White Fence, din Boyle Heights, cu nenumărate tatuaje care exprimau loialitatea față de cel mai mare grup mafiot mexican din închisorile Californiei.

Conform documentelor pe care le citeam, Quesada fusese șoferul mașinii din care se deschisese focul asupra unei bodegi pe East First Street, al cărei proprietar întârziase cu două săptămâni plata taxei de protecție pe care White Fence o colecta de aproape douăzeci și cinci de ani. Trăgătorii țintiseră sus, focurile se voiseră de avertisment, dar un glonț ricoșase, lovind-o pe nepoata proprietarului în creștet. Fata murise pe loc. Numele ei era Marisol Serrano.

Nimeni nu-l identificase pe trăgători. Ar fi fost sinucidere curată. Însă o cameră stradală surprinsese numărul de înmatriculare al mașinii. Era o mașină furată dintr-o parcare de lângă Union Station. Iar camerele de supraveghere din parcare surprinseseră imaginea hoțului: Edgar Quesada. Procesul durase patru zile și acesta fusese condamnat pentru participare la tentativă de omor. Sentința i se pronunța într-o săptămână și risca cel puțin cincisprezece ani de închisoare, poate chiar mai mult. Toate acestea pentru că el condusese mașina din care niște focuri de avertisment deveniseră criminale.

– Ce zici? a întrebat Quesada când am terminat de citit.

– Edgar, cred că ești terminat.

– Omule, nu spune asta. Nu e nimic? Chiar nimic?

– Întotdeauna e ceva, Edgar. Dar e cu bătaie lungă. Ai destule motive să invoci AJI, dar...

– Ce e asta?

– Asistență juridică incompetentă. Avocatul tău a dormit pe durata procesului. N-a obiectat nici măcar o dată. A lăsat acuzarea – uite, vezi aici?

Am deschis dosarul la o pagină al cărei colț îl îndoisem.

– Uite, până și judecătorul spune, „Domnule Seguin, aveți de gând să obiectați sau trebuie să o fac eu pentru dumneavoastră?” Omul nu și-a făcut treaba, Edgar și ai o șansă să o dovedești, însă uite care e situația. Tot ce poți obține e rejudecarea cauzei, dar asta nu schimbă cu nimic probele. Chiar și cu un alt juriu și cu un avocat care știe ce să facă, tot vei fi condamnat.

Quesada a clătinat din cap. Nu era clientul meu, așa că nu știam prea multe despre el, dar avea vreo treizeci și cinci de ani și îl așteptau ani grei de închisoare.

– Câte condamnări ai? l-am întrebat.

– Două.

– Infracțiuni majore?

A dat din cap iar eu n-am mai avut ce să spun. Evaluarea mea inițială rămânea neschimbată. Era terminat. Avea să-și petreacă probabil tot restul vieții în închisoare. Doar dacă nu...

– Știi de ce te-au pus la izolare, nu-i așa? i-am zis. Vor veni să-ți adreseze marea întrebare. Cine era cu tine în mașină?

Am arătat către dosar.

– Cu probele de la dosar, n-ai nicio șansă, i-am spus. Singurul lucru care te poate ajuta e să negociezi o reducere a sentinței spunându-le cine era cu tine.

Șoptisem ultima parte. Dar Quesada a răspuns țișând.

– Asta e o *mizerie!*

Am privit către geamul ogindă care ne despărțea de camera de observație, deși știam că nu aveam cum să văd dincolo. Apoi m-am uitat la Quesada și i-am văzut venele groase de pe gât pulsând chiar și sub pietrele de mormânt tatuuate de jur împrejur.

– Calmează-te, Edgar, i-am spus. Tu m-ai rugat să mă uit peste dosarul tău și asta fac. Nu sunt avocatul tău. Ar trebui să vorbești cu el și...

– Nu pot vorbi cu el, a spus Quesada. Haller, habar nu ai de nimic!

L-am privit cu atenție și am înțeles, în sfârșit. Avocatul lui era controlat de oamenii pe care ar fi trebuit să-i toarne: White Fence. Dacă vorbea cu el era mort, indiferent că se afla la izolare sau nu. Se știa că aceștia ajungeau oriunde, în orice închisoare din California.

Am fost salvat la propriu de clopoțel. S-a auzit semnalul sonor de pregătire pentru noapte. Quesada s-a întins peste masă și și-a luat dosarul. Terminase cu mine. Și-a aranjat frumos hârtiile și, fără să-mi adreseze un cuvânt, a pornit spre celula lui.

Și eu am pornit către a mea.

La ora opt seara, ușa metalică a celulei mele s-a închis cu un zgomot care m-a cutremurat până în măduva oaselor. În fiecare noapte era la fel. Eram deja de cinci săptămâni aici și nu voiam să mă obișnuiesc. M-am întins pe salteaua subțire și am închis ochii. Știam că lumina din tavan avea să mai stea aprinsă doar o oră și că trebuia să profit de timp, dar acesta era ritualul meu. Să încerc să alung toate temerile și zgomotele. Să îmi reamintesc cine eram. Tată, avocat – dar nu criminal.

– L-ai întărâtat pe Q.

Am deschis ochii. Vorbise Bishop, din celula de alături. Deasupra, în peretele dintre celulele noastre, era o gură de aerisire.

– Nu asta a fost intenția mea, i-am răspuns. Data viitoare când un deținut îmi solicită serviciile voi refuza.

– Un plan bun, a spus Bishop.

– Și tu unde erai, mă rog frumos? Dacă se hotăra să „ucidă mesagerul”? M-am uitat și nu te-am văzut.

– Nu-ți face griji, amice, eram acolo. Priveam de sus. Erai acoperit.

Îi plăteam lui Bishop patru sute de dolari pe săptămână pentru protecție, bani pe care-i trimiteam numerar iubitei lui, cu care avea un copil, în Inglewood. Protecția lui acoperea spațiul unde eram cazați: două niveluri, douăzeci și patru de celule

individuale cu douăzeci și doi de alți deținuți, fiecare reprezentând un alt grad de pericol pentru mine.

În prima mea noapte acolo, Bishop îmi făcuse o ofertă: ori mă apăra, ori mă rănea. Nu negociasem. De obicei, stătea în preajma mea, dar când îi dădusem veștile proaste lui Quesada despre cazul lui nu-l zărisem nicăieri. Nu știam prea multe despre Bishop, pentru că la închisoare lumea nu prea răspunde la întrebări. Pe pielea lui închisă la culoare tatuajele abia se vedeau și mă întrebam de ce le mai făcuse. Reușisem să descifrez cuvintele „Crip life”¹ pe încheieturile degetelor, la ambele mâini.

Am scos de sub pat cutia în care aveam documentele cazului meu. Le împachetasem cu grijă, în patru teancuri, prinse cu benzi elastice într-un fel anume, astfel încât să-mi dau seama dacă Bishop sau altcineva îmi umbla prin lucruri în lipsa mea. Am avut cândva un client care fusese condamnat pentru că un alt prizonier îi citise dosarul și fabricase o mărturie mincinoasă, dar credibilă, împotriva lui. Mi-am învățat lecția. Instalăm capcane elastice ca să îmi dau seama dacă cineva îmi citea dosarul.

Eram acuzat de crimă cu premeditare și mă apăram singur. Știam ce spusese Lincoln și mulți alți înțelepți înaintea lui și după el. Poate că aveam un idiot drept client, dar nu mă vedeam încredințându-mi viața în mâinile altcuiva. Prin urmare, în cazul Statului California împotriva lui J Michael Haller, centrul de comandă al apărării era celula numărul 13, nivelul K-10, în închisoarea Twin Towers.

După ce m-am convins că nu îmi umblase nimeni prin documente, am scos teancul cu moțiuni. Dimineața aveam o audiere și voiam să mă pregătesc. Aveam trei cereri de prezentat instanței, una dintre ele fiind pentru reducerea cauțiunii.

¹ Denumirea unei bande din Los Angeles (n. tr.)